VIII. évfolyam 1. szám 1996 JANUÁR – FEBRUÁR

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

MARANA THA

— A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja —

BERT GHEZZI: Evangelizáció személytől személyig

IKE GRIFFIN: „Hát jöhet valami jó a börtönökből?"

KEVIN RANAGHAN: Vezetőképzés – Mások motiválása

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A TEREMTÉS – A SZENTHÁROMSÁG MŰVE

„Kezdetben Isten teremtette az eget és a földet" – a Szentírás ezen első szavai három dolgot állítanak: Az örök Isten kezdetet adott mindennek, ami rajta kívül létezik. Ő egyedül a Teremtő (a „teremteni" ige – héberül ***bara*** – alanya mindig az Isten). Mindannak összessége, ami csak létezik (ezt fejezi ki az *„ég és a föld"* szókapcsolat), attól függ, aki neki létet adott. *„Kezdetben volt az Ige... és Isten volt az Ige... minden általa lett és nélküle semmi sem lett"* (Jn 1,1-3). Az Újszövetség kinyilatkoztatja, hogy Isten mindent az örök Ige: szeretett Fia által teremtett meg. *„Benne teremtett mindent a mennyben és a földön... Minden általa és érte teremtetett. Ő előbb van mindennél és minden őbenne áll fenn"* (Kol 1,16-17). Az Egyház hite ugyanúgy állítja a Szentlélek teremtő tevékenységét is: ő az *„éltető"* (Nicea-konstantinápolyi hitvallás), a *„teremtő Lélek"* (*„Veni Creator Spiritus"*), a *„minden jó forrása"* (Bizánci liturgia, pünkösdi vecsernye tropárja). Az Ószövetség azt is sugallja (vö. Zsolt 33,6; 104,30, Ter 1,2-3) – ami aztán az Újszövetségben kinyilatkoztatást nyert –, hogy a Fiú és a Szentlélek is teremtő tevékenységgel rendelkezik. Ez az Atyáétól elválaszthatatlan. Az Egyház hitszabálya ezt egyértelműen így hirdeti: *„Nem létezik több Isten, csak egy. Ő Atya, ő Isten, ő Teremtő, ő Alkotó, ő Elrendező. Ő* ***önmaga által*** *tesz mindent, vagy Igéje által és Bölcsessége által"* (Szent Iréneusz: Haer 2,30,9), a *„Fiú és a Szentlélek által"*, akik olyanok, mint *„a kezei"* (uo. 4,20,1). A teremtés a Szentháromság közös műve.

A TEREMTÉS MISZTÉRIUMA

Isten bölcsességében és szeretetében teremt

Hisszük, hogy Isten bölcsessége szerint teremtette a világot (vö. Bölcs 9,9). Ő nem valamiféle szükség folytán hozta létre a dolgokat, vagy akár a vak végzet, akár a véletlen folytán. Hisszük, hogy a világ Isten szabad elhatározásából ered, és Isten a maga létében, bölcsességében és jóságában akarta részesíteni a teremtményeit: *„Te teremtettél mindent, a te akaratod folytán teremtettek és állnak fenn"* (Jel 4,11). *„Mily számosak a te műveid, Uram, mindent bölcsességedben tettél"* (Zsolt 104,24). *„Jó az Úr minden iránt, gyöngédsége minden teremtményre kiterjed"* (Zsolt 145,9).

Isten a „semmiből" teremt

Hisszük, hogy Istennek nem volt szüksége semmiféle eleve létezőre vagy segítségre ahhoz, hogy teremtsen (vö. I. Vatikáni Zsinat: DS 3022). A teremtés még kevésbé az isteni lényeg szükségszerű kiáradása (vö. I. Vatikáni Zsinat: DS 3023-3024). Isten szabadon, *„a semmiből"* teremt (DS 800; 3025):

> *Ugyan mi rendkívüli lenne abban, ha Isten a világot valamiféle eleve létező anyagból hozta volna létre? Az emberi kézműves is, ha anyagot adnak kezébe, azt tesz vele, amit csak akar. Isten hatalma viszont éppen abban mutatkozik meg, hogy a semmiből indul, hogy megtegye mindazt, amit csak akar.* (Antiochiai Szent Theophilosz: Autol. 2,4)

A *„semmiből való"* teremtésbe vetett hitet a Szentírás úgy állítja, mint reménységgel és ígérettel teljes igazságot. Ama hét fiú édesanyja is így bátorította gyermekeit a vértanúságra:

> *Nem tudom hogyan öltöttetek testet méhemben, nem én ajándékoztam nektek a lelket és az életet, nem én voltam az, aki összefűztem tagjaitokat, melyben most vagytok, hanem a világ Teremtője az, aki az emberi nemet megalkotta, aki mindennek kezdeténél áll. Irgalmában visszaadja nektek a lelket és az életet, mert most ti magatokat vetettétek meg az ő törvényei iránti szeretetben... Gyermekem, tekints az égre és nézz a földre, és mindarra, ami rajta van, gondold meg, hogy Isten ezeket a semmiből alkotta meg, és az emberi nemnek is ugyanígy adott létet!* (2Mak 7,22-23.28)

Mivel Isten a semmiből képes teremteni, arra is képes, hogy a bűnösöknek a lélek életét adja meg a Szentlélek által, tiszta szívet teremtve bennük (vö. Zsolt 51,12), ugyanúgy az elhunytaknak is a feltámadásban a test életét, ő *„aki a halottakat életre kelti, és létbe szólítja a nemlétezőket"* (Róm 4,17). Továbbá: Igéje által képes beragyogni fényével a sötétséget (vö. Ter 1,3), és képes arra is, hogy a hit fényét megadja azoknak, akik ők nem ismerik (vö. 2Kor 4,6).

(Részlet a Katolikus Egyház Katekizmusából – 72-74. old.)

EVANGELIZÁCIÓ SZEMÉLYTŐL SZEMÉLYIG

Az új félév első tanítási napja volt. Egy fiatalember lépett be a tanári szobába és bemutatkozott. Alexnek hívták. „Úgy hallottam – mondta –, hogy sokan négy évig járnak főiskolára anélkül, hogy egyetlen tanárral is megismerkednének. Elhatároztam, hogy amikor **én** járok főiskolára, **minden** tanárommal megismerkedem." Mosolyogtam és hellyel kínáltam, ezt gondolva közben magamban: „Oké, Alex. Te akartad."

Akkoriban történelmet tanítottam egy főiskolán és Alex is járt az óráimra. Ő persze nem tudhatta, de néhány évvel azelőtt, amikor elfoglaltam az állást, úgy döntöttem, hogy keresztény életemmel kapcsolatban mindig nyílt leszek hallgatóim és kollégáim előtt. Nem akartam körbeparádézni hitemmel a főiskolán, vagy „szentebb vagyok, mint te" stílusban viselkedni az emberekkel szemben, de szándékomban állt nyíltan megmutatni életemet másoknak, valahányszor alkalmam adódik rá. Most, hogy Alex elfoglalta helyét íróasztalom túlsó oldalán, alkalmam adódott rá.

Becsuktam az iroda ajtaját, leültem és beszélgetni kezdtem Alex-szel. Meséltem neki egy kicsit magamról, mint tanárról, azután elkezdtem megismertetni keresztény életemmel. Meglepetésemre elég nagy érdeklődéssel hallgatott. Nem sokkal később Alex csatlakozott családunkhoz a heti imaösszejövetelen és gyakran keresett fel, hogy a kereszténységről beszélgessünk. Egy reggel azzal jött be az irodámba, hogy az egész éjszakát imában töltötte, és amikor reggel zuhanyozni kezdett, az Úr megkeresztelte őt a Szentlélekben. Az évek során fenntartottam a kapcsolatot Alex-szel. Ma nős, családos ember, most is elkötelezett keresztény életet él.

Sokan közülünk, ha evangelizációról van szó, arra gondolunk, hogy idegeneket szólítunk meg az utcasarkon azzal a kérdéssel: „Meg vagy-e váltva?" Vagy olyan valakire gondolunk, mint Billy Graham, aki egy hatalmas stadionban prédikál és megrázó beszédével emberek ezreit vezeti az Úrhoz. „Én egyikre se leszek képes soha. Úgy látszik, belőlem nem lehet evangelizátor. Nem vagyok képes embereket az Úrhoz vezetni."

Nem szabad ennyire leszűkítenünk az evangelizáció fogalmát és nem szabad ezeket a módszereket kizárólagosnak tekintenünk!

Az utcasarki, találomra történő evangelizációnak nagy értéke van, a tömeg-evangelizációnak szintén; egyikről sem akarok lemondani. De az Úrhoz vezetni embereket nem olyan feladat, amihez speciális módszer vagy technika szükséges, hanem olyan, amit mindannyiunknak napi életünk normális részeként kell végrehajtanunk.

Az evangelizációról alkotott korlátolt kép egyik következménye a félelem.

Meglehetősen ijesztő képet alkottunk az evangelizációról, így azután félünk bárkinek is beszélni hitünkről.

A másik következmény az, hogy azt gondoljuk, nincs időnk evangelizálni, vagy hogy nincs rá alkalmunk.

Tudjuk, hogy sose lesz alkalmunk nagy tömeghez szólni egy stadionban, s ebből arra következtetünk, hogy az evangelizációt nem nekünk találták ki.

Alex-szel kapcsolatos tapasztalatom szemlélteti az evangelizáció egyik értékes lehetőségét, amelyről gyakran megfeledkezünk: **egyszerűen nyíltan beszélni mások előtt keresztény életünkkel kapcsolatban.** A keresztények Istentől kaptak hivatást és a Szentlélek erejét vették, hogy természetes módon elmondják az embereknek, ki az Úr és hogyan ismerték meg Őt. Az én évekkel ezelőtt meghozott döntésem, hogy mindig pontosan ezt teszem, lehetővé tette Alexnek, hogy beszélgetésünkön keresztül az Úrral találkozzék. Ha nem köteleztem volna el magam erre, vagy nem cselekedtem volna elhatározásom szerint, ő talán soha nem hallotta volna meg a jó hírt.

Mindnyájan elhatározhatjuk most mindjárt, hogy ettől a perctől fogva nyíltan beszélünk keresztény életünkről, ahányszor csak lehetőségünk adódik rá. Nem azt határozzuk el, hogy erőszakosak vagy mesterkéltek leszünk, hanem hogy nyíltak és természetesek leszünk. Engem például gyakran megkérdeznek: „Mit csináltál ezen a hétvégén?" Nos: a hétvégeket gyakran keresztény közösségemben töltöm különböző tevékenységekkel, így ha ezt az egyszerű kérdést megválaszolom, könnyű az Urat magát is szóba hozni.

Ezenkívül jobban tudatában kell lennünk annak, milyen szituációkban adódhat lehetőségünk arra, hogy az Úrról beszéljünk. Mindnyájan különféle csoportokba tartozunk, amelyekkel naponta összejövünk: családunk, diáktársaink, munkatársaink csoportjába. Figyeljük meg ezeket a csoportokat, és fontoljuk meg, milyen lehetőségek fordulhatnak elő. Ezt csináltam tanárként is: tudtam, hogy adódni fognak alkalmak és meg kell ragadnom őket, ha sor kerül rájuk.

Feleségem ugyanezt teszi más környezetben. Például volt idő, amikor közösségünkből több egyedülálló ember lakott velünk, akárcsak saját gyermekeink. Amikor feleségem bevásárolt az élelmiszerboltban, három kiskocsira volt szüksége. Egy-egy nő a kasszánál időnként megszólította: „Három hete figyelem, ahogy sorban áll. Minek vásárol ilyen sok élelmiszert?" Ez esélyt adott a feleségemnek, hogy beszéljen háztartásunkról, keresztény közösségünkről és az Úrról.

Ezen a területen hasznos egy figyelmeztetés. Néha megelégszünk azzal a gondolattal, hogy „példánkkal tanúságot teszünk". De ez gyakran nem elég. Hallottam valakiről – Billnek fogom nevezni –, aki mély, személyes kapcsolatra jutott Jézussal egy hétvégi Cursillo lelkigyakorlaton. Bill élete olyan radikálisan megváltozott, hogy munkatársai nem tudták észre nem venni. Ő tudta, hogy a többiek látják a viselkedésében bekövetkezett változást, és úgy érezte, hogy jó példájával kitűnő tanúságtételt nyújt.

Körülbelül egy évvel később egy másik férfi a hivatalból szintén részt vett egy Cursillo lelkigyakorlaton, és a hétvége során találkozott Billel. Csak ekkor jött rá, hogy Bill életét Jézus változtatta meg annyira. Addig csodálta ugyan Bill új cselekvésmódját, de végig úgy gondolta, hogy Bill kizárólag saját akaraterejére támaszkodva érte el azt – és akármennyire próbálkozott, hogy utánozza Billt, sehogy sem sikerült neki. Nem tudta, hogy a különbség a Jézussal való személyes kapcsolatból származik. Jó példát adni fontos, de nem elegendő.

Beszélnünk is kell az embereknek az Úrról, hogy megértsék, miért éljük éppen azt az életet, amit élünk.

Egy nap, amint Európa történelméről adtam elő, egy fiatalember az első sorban magára vonta figyelmemet. Úgy éreztem, az Úr azt akarja, hogy beszéljek vele a kereszténységről.

Ez túlzásnak látszott! „Uram, Jézus – mondtam gondolatban –, állami főiskolák tanárai nem csinálnak ilyesmit hallgatóikkal. Ha csakugyan azt kívánod, hogy beszéljek vele, közelebb kell őt hoznod hozzám." A következő napon ugyanez a fiatalember megjelent az irodámban, átadott egy nyomtatványt és így szólt: „Éppen most jelölték ki Önt tantestületi tanácsadónak." Carlnak hívták, és ettől kezdve valóban szorosabb kapcsolatba kerültünk.

Carl főképp az építéstörténet iránt érdeklődött, és kezdetben rengeteg időt töltöttünk a történettel kapcsolatos beszélgetésekkel. Nem tudtam rávenni magam, hogy így szóljak hozzá: „Carl, én igazából nem akarok történelemről beszélni. Az Úrról akarok beszélni neked." Majdnem egy hónapomba került, amíg rászántam magam, hogy következő találkozásunk alkalmával igenis találok rá módot, hogy Jézusról beszéljek Carlnak.

Amikor legközelebb eljött, mély lélegzetet vettem és így szóltam: „Carl, nem tudom, mit szólsz ehhez. De attól kezdve, hogy először láttalak, úgy éreztem, Isten azt akarja, hogy mondjam meg neked: nagyon szeret téged, és azt akarja, hogy add át Neki az életedet." Vártam, hogyan reagál. „Miért vártál ezzel ilyen sokáig?" – kérdezte végül Carl. „Szükségem van rá, hogy minél több embertől halljam ezt, meg kell ismerkednem ezekkel a dolgokkal." Azon a héten hazavittem magammal, hogy megismerkedjék családommal és velünk vacsorázzék. Vacsora után mi ketten az egész estét a nappaliban ülve töltöttük, ahol tőlem telhetően elmagyaráztam mindent Jézusról és a kereszténységről. Amikor befejeztem, Carl hirtelen letérdelt és kérte az Urat, hogy jöjjön be az életébe. Nem mondtam neki, hogy ezt kell tennie; egyáltalán nem adtam neki utasításokat. Az Úr érintette meg a szívét, ő pedig válaszolt.

Carl nem keresztelkedett meg nyomban a Szentlélekben. Elvittem egy imaösszejövetelre, és mivel nem nagyon tetszett neki, ezért nem erőltettem. Nem erőltettem azt sem, hogy radikális változtatásokat hajtson végre az életében, jóllehet bizonyos súlyosan rossz viselkedésmódok nyilvánvalóak voltak. Amikor imádkoztam ezzel kapcsolatban, úgy éreztem, az Úr azt mondja, hogy ne kezdjem nyomban bolygatni ezeket a területeket.

De meglepő dolog történt! Carl hamarosan azzal kezdett hozzám jönni, hogy felsorolt életéből bizonyos dolgokat, amelyekről úgy érezte, hogy az Úr rossznak tartja őket, és tanácsot kért, hogyan javíthatja ki ezeket. Egyszer sem mondtam neki: „Carl, ez rossz. Változtass ezen." Sohasem vettem föl moralizáló attitűdöt vele szemben. A Szentlélek egyszerűen kijelentette neki, mi az, amin változtatnia kell.

Meglehetősen fokozatos volt a haladás. Két év múlva Carl úgy határozott, hogy elkezd imaösszejövetelekre járni és megkeresztelkedik a Szentlélekben. Ma családja van, és most már határozott keresztény életet él.

Az Úr időnként konkrét személyekhez akar elvezetni minket.

Ha nyitva állunk az Úr vezetésére, Ő meg fog mutatni nekünk embereket, akikhez terve szerint szólnunk kell. Mi több, ha az Úr vezet bennünket egy személyhez, bízhatunk abban, hogy az Úr már működik benne. Nekem csak annyit kellett tennem, hogy beszéltem egy keveset Carlnak a kereszténységről, azután az Úr belépett és elvégezte a többit.

Carllal szerzett tapasztalatom arra is megtanított, hogy ne akarjak túlságosan egy meghatározott sémát követni mindenkivel kapcsolatban. Nyilvánvaló, hogy Carl egészen más volt, mint Alex: Alex első találkozásunk után néhány héttel megkeresztelkedett a Szentlélekben; Carlnak egy pár év kellett ehhez. Az egyéneket egyénileg kell kezelnünk. Időt kell engednünk az Úrnak, hagynunk kell, hogy tetszése szerint cselekedjék fokozatosan vagy

gyorsan. **Nem szabad gyorsabb haladásra erőltetnünk az embereket, mint amilyet az Úr szán nekik.**

Azt is megtanultam Carllal szerzett tapasztalatomból, hogy ne vegyek föl moralizáló attitűdöt az emberekkel szemben. Nem azzal közeledtem Carlhoz: „Ha majd rendbe tetted az életedet, jó keresztény leszel." Nem tettem mást, mint hogy megismertettem vele Jézust, és az Úr gondoskodott élete rendbehozásáról. Ez nem jelenti azt, hogy időnként ne mutassak meg valakinek egy súlyosabb akadályt lelki fejlődésében, amit el kell távolítania. Hanem azt jelenti, hogy **az evangelizációhoz való alapvető hozzáállásunk ne az emberek életében fellelhető rossz kifürkészése és a változás sürgetése legyen.**

Az evangelizációhoz való alapvető hozzáállásunk az legyen, hogy segítsük az embereket Jézussal találkozni, és azután engedjük, hogy Jézus segítsen nekik megváltozni.

Bár Carl és Alex egészen mások voltak, történetüknek vannak hasonló vonásai. Például mindkettőjük számára egyik legjelentősebb tényező volt, hogy elvittem őket saját keresztény környezetembe. Alexet mindjárt imaösszejövetelekre vittem; meghívtam otthonomba vacsorára; időt töltöttem vele a főiskolán. Minthogy Carl nem akart mindjárt imaösszejövetelekre járni, őt rendszeresen összehoztam néhány más fiatal kereszténnyel a főiskolán. Vacsorára is gyakran elhívtam Carlt, hogy együtt legyen a családommal.

A kulcs itt az: engedjük az embereknek megtapasztalni Krisztus testét.

Egyetlen keresztény nem lehet mindenkinek mindene. Az embereknek közösséget kell tapasztalniuk, Isten népének életét kell megízlelniük. **Egyik legjobb módja az evangelizálásnak, hogy az embereket elvisszük abba a keresztény környezetbe, amelybe tartozunk** – imacsoportunkba, beszélgető csoportunkba, otthonunkba –, és engedjük őket megtapasztalni, amit az Úr cselekszik ott.

További hasonlóság Carl és Alex történetében, hogy barátjuk igyekeztem lenni, nem csupán keresztényekké tenni őket. Carllal való kapcsolatomban, miután megtört a jég és közöltem vele, amit az Úr kívánt, egyszerűen csak barátságra törekedtem. Engedtem, hogy mindennapi szituációimban lásson. Segítettem őt az építéstörténettel kapcsolatos problémáiban, és ezt szolgálatnak tekintettem az ő javára.

Úgy gondolom, ennek kell lennie alapállásunknak azzal szemben, akivel az Úrról beszélünk: **„Nyitott leszek, jóbarát akarok lenni. Szolgálnom kell ennek az embernek, hogy szeretetet tapasztaljon, amely Jézushoz vonzza őt."**

•°•°•°•°•°•°•°•°•

A főiskolán, ahol tanítottam, egyik feladatom az volt, hogy tantestületi tanácsadóként működtem egy pár keresztény ifjúsági csoport mellett. Egy szép napon egy ilyen csoport egyik tagja beszélt nekem arról, hogy előadásaim egyik hallgatóját nemrég evangelizálta a csoport, és ez a fiú átadta életét az Úrnak. Ben volt a neve.

Ben, ahogy később megtudtam, és amint ő maga megfogalmazta, nagyon szétesett életet élt. Tizenévesként erősen ivott és sok drogot használt; egy sereg lánnyal volt hamar felbomló kapcsolata és szélsőségesen lázadó volt szüleivel szemben. A középiskola utolsó évében többnyire beteg volt, főképp pszichoszomatikus bajokkal, és kezdte fölismerni, hogy valami nagyon súlyosan elromlott az életében. Egyik barátja azt mondta neki, hogy olvassa el a Példabeszédek könyvét, így kikölcsönzött egy Ószövetséget és olvasni kezdett. Semmit sem tudott a Jézussal való személyes kapcsolatról; csak annyit tudott, hogy az élete nincs rendben. Ben annak az évnek a derekán iratkozott be a főiskolára, ahol tanítottam. Első ott töltött hete során keresztény lett. De még hosszú útja volt hátra.

Egyik nap Ben az irodámba jött, látszatra azért, hogy tanácsot kérjen tantárgyam tanulásában. A tanácsot megkapta és elment. Amikor egy vagy két nap múlva visszatért, tudtam, hogy többet akar a tanulmányi tanácsadásnál, ezért elmondtam neki: tudok róla, hogy keresztény lett, és kész vagyok beszélgetni erről vele.

Bennek egész sereg kérdése volt. Egyszer a Lélekben való megkeresztelkedésről kérdezett. Beszéltem neki róla egy keveset: elmondtam, hogy jót tenne neki, ha adandó alkalommal részt venne egy „Élet a Lélekben" szemináriumon. A következő napon újból megjelent: már megkeresztelkedett a Szentlélekben, nyelveken beszélt és készen állt még többre. Egyszerűen nem lehetett megállítani!

Ben hónapokon át majdnem mindennap meglátogatott az irodámban. Élvezettel beszélgettem vele, mert annyira vágyódott arra, hogy halljon valamit az Úrról. Sőt, olyan gyorsan haladt, hogy alig tudtam lépést tartani vele. Egyszer így szóltam: „Ben, azt hiszem, a legjobb tanács, amit adhatok neked, az Evangéliumokból jön." Felolvastam neki ezt a részletet Máté Evangéliumából: *„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből"* (Mt 22,37). Beszéltem neki Jézus új parancsáról is – hogy szeressük egymást, ahogyan Ő szeretett minket. Azt mondtam Bennek, hogy ha ezt a két parancsot élete ideáljává teszi, nem tévedhet el.

Lázasan kezdte alkalmazni ezt a két parancsot. Napi kapcsolatban álltam vele, így láthattam, milyen vadul reagál.

Elkezdett naponta imádkozni. Elkezdte felismerni élete egyes mozzanatairól, hogy nem felelnek meg az Úr akaratának, és nyomban meg akarta változtatni őket, néha gyorsabban, mint ahogy egyáltalán lehetséges volt. Azelőtt sohasem olvasott Szentírást, de most elkezdte

olvasni a Bibliát, és messze mélyebben megértette, mint azt bárki feltételezte volna egy ilyen fiatal kereszténytől.

Bennek sok mindenre volt szüksége. De nem olyan Urat kívánt, aki csak a szükségleteit jön kielégíteni. Ami vonzotta őt, az a kihívás volt: mindent odaadni Istenért. Nem így viszonyult Istenhez: „Én az a vákuum vagyok, amit be kell töltened." Inkább így szólt: „Neked akarom adni az életemet, és addig küzdök, amíg valóban egészen odaadtam."

Több, mint öt éve ismerem már Bent, és ma is így áll a dolog nála. Ma is makacsul alkalmazza életére ezt az ideált. Ahányszor látom ezt, mindig új ösztönzést kapok, hogy magam is ezt csináljam.

Hatalmas vonzóerő van abban az ideálban, hogy egészen Istenért éljünk. Ha szent, Istennel egyesült életet élünk, és ezt rámenősen és nyíltan tesszük, az másokat is arra indít, hogy az Úrhoz forduljanak. Ez történt Bennel is. Kapcsolatba került Alex-szel és Carllal, családommal és imacsoportommal: olyan emberekkel, akik aktívan élik ezt a magas ideált.

Közvetlen összefüggés van életszentségünk és evangelizációnk között.

Meg kell értenünk, hogy férfias, illetve nőies dolog szentnek lenni, szabadon, nyíltan, láthatóan imádni és szeretni Istent.

Olyan férfiakká és nőkké kell lennünk, akiknek ideálja az életszentség.

Terjeszthetjük a jó hírt azzal is, hogy elmondjuk az embereknek: Jézus kielégíti minden szükségletüket, megoldja minden problémájukat, és gyakran ez a helyes megközelítés. De nem szabad, hogy hitünknek csak az egyik oldalát mutassuk meg: a keresztény adás nemcsak abban áll, hogy Isten megadja nekünk, amire szükségünk van, hanem abban is, hogy mi az életünket adjuk Istennek. Alapvető szükségletünk, amit Jézus be akar tölteni, az a szükséglet, hogy legyen miért élnünk. Olyan valóság ez, ami mindenkihez szól, ahogy Benhez is szólt. Emberi természetünk vágyódik valami után, amiért élünk, valami után, ami rajtunk kívül áll, aminek odaadhatjuk magunkat.

Minden ember, akár kimondja, akár nem, **valamiért** él. Ben élvezetért és élményekért élt. Mindent ki akart próbálni, minden élvezni akart. Mások gazdagságért, sikerért, elismerésért élnek. Egy mesterségnek élnek, vagy a tudásnak, a hatalomnak. Vagy élnek azért, hogy a gyerekeik elérjék, amit ők maguk sose értek el.

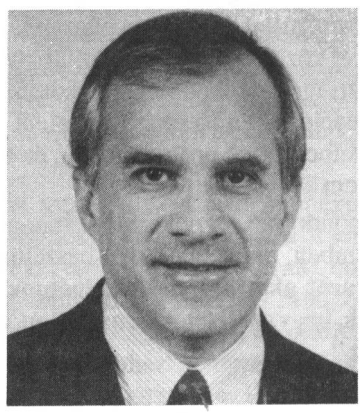
Nem minden ilyen ideál rossz önmagában. De alkalmasak arra, hogy rosszra vigyenek bennünket, eltérítve attól a céltól, amire teremtve vagyunk. Ezek ideiglenesek és változékonyak. Azonkívül sose láttam, hogy ezek az ideálok valakit kielégítettek volna. Olyan dolgok ezek, amelyek mindig többet követelnek: több élvezetet, több sikert, több vagyont. Ezek soha nem elégítenek ki bennünket.

Az egyedüli ideál, amely ki tud elégíteni az, amivel Ben találkozott: **szeretni Istent teljes szívünkből, teljes lelkünkből, teljes elménkből és minden erőnkből, és szeretni embertársunkat, mint saját magunkat.** Ez teljesen jó. Ez nem vezethet félre bennünket. Ezért mondhattam Bennek: „Tedd ezt. Még ha soha nem látlak is többet, tudni fogom, hogy képes leszel haladni a keresztény életben, mert az egyetlen ideált követed, amely maradandó. Ez egyáltalán nem ideiglenes; ez örök életre vezet. Ez kielégít."

Evangelizációnknak életszentségünkön kell alapulnia, jobban, mint bármi máson: azon, hogy **fölfogtuk a keresztény élet ideálját és elszántan törekszünk rá.** S ha ez így van, és nyíltan meg is valljuk ezt, akarva-akaratlan az Úrhoz vonzzuk az embereket, mert ellenállhatatlan kihívást állítunk eléjük. El kell jutnunk arra a pontra, amikor emészt bennünket a vágy, hogy lássunk másokat az Úr ismeretére jutni, amikor állandóan lessük az alkalmat, hogy életünket megismertessük másokkal, amikor Krisztus fáradhatatlan követei leszünk, amikor engedjük, hogy a bennünk lakó kegyelem túlcsorduljon és megváltoztassa körülöttünk a világot.

Bert Ghezzi

(A *New Covenant* engedélyével közöljük.)

Bert Ghezzi a Duquesne Egyetemen végzett. Diplomáját történelem szakon a Notre Dame Egyetemen szerezte és a Katolikus Karizmatikus Megújulás Nemzeti Bizottságának korábbi elnöke. Bert szerkesztője volt a *New Covenant* című magazinnak és szerkesztő igazgató a *Servant Publications*-nél 1974-től 1985-ig. Kilenc könyv szerzője, köztük a *„Neveld kisgyermekeidet katolikusnként"* címűnek is. Bert és felesége, Mary Lou Floridában élnek és hét gyermeket nevelnek.

Bert Ghezzi személyes tanúságtétele – *„Átjárt az öröm"* címmel – Patti Gallagher Mansfield *„Az Új Pünkösd kezdete"* című könyvében található (Marana Tha sorozat 47. – Marana Tha 2000 Alapítvány, 1995)

ÁTADTAM ÉLETEMET AZ ÚRNAK!

Egy természetgyógyász vallomása megtéréséről

Szeretnék tanúságot tenni arról, hogy Isten nem hagy elveszni senkit, Ő még a legmesszebbre elkóborolt bárány után is elmegy és visszavezeti nyájába.

Máriával együtt én is elmondhatom, hogy *„nagyot tett velem a Hatalmas”*, és az én szívem is ujjong megváltó Istenemben!

◆◇◆◇◆◇◆◇◆

Olyan családban nevelkedtem, ahol Istenről legfeljebb annyi szó esett, hogy butaság, babonaság az egész! Tizenéves koromban rossz társaságba kerültem. Sokszor éreztem, hogy kilátástalan az életem, nincs semmi értelme. 19 éves koromig háromszor követtem el öngyilkossági kísérletet. Úgy látszik, az Úrnak más terve volt velem, nem engedte, hogy a Gonosz hatalmába kerüljek.

Csodálatos férjet és két gyermeket adott nekem az Úr, de nehéz, küzdelmes életet, s azt is csak most látom, hogy a nehézségekkel terelgetett, vezetgetett Maga felé.

◆◇◆◇◆◇◆◇◆

1985-ben kezdtem el a természetgyógyászattal való ismerkedést, kisfiam súlyos betegsége miatt.

A talpmasszírozás volt az első, amit megtanultam, sok tanártól, felsőfokon. Ez azonban nem volt elég számomra, talán azért nem, mert egyes tanárok túlmisztifikálták ezt az egyszerű, idegműködést serkentő módszert, s azt kezdték tanítani, hogy ez kifejezetten energiacserén alapszik. Ez továbbtanulásra serkentett.

Következett a radiesztézia, majd a bioenergetika. Nos, ez a két módszer nekem nem ment.

Ezután a „fényadás” következett, ami nagyon tetszett, mert itt az volt a lényeg, hogy a kezet a betegre tesszük, és a „mindenség szívének” szeretetét közvetítjük. Ez a szeretet gyógyít. Volt **„beavatás”** is, ami annyit jelentett, hogy a „beavató” a fejünkre tette a kezét. Mi, fényadók, csak csatornák voltunk, a „szeretet” csatornái. Csak ingyen csinálhattuk a fényadást.

Tulajdonképpen engem ez vonzott igazán, mert valahol belül mindig éreztem, hogy beteg embertől pénzt elkérni nem tisztességes, főleg amiatt sem, hogy aki hozzám fordult, az már minden pénzét elköltötte orvosra, vagy a **„nagy”** természetgyógyászok szabadították meg spórolt pénzétől. Szép volt tehát a körítés, csak egy hibája volt – amit akkor még nem láttam –, hogy **„én akartam” meggyógyítani a beteget**. A másik probléma – amit szintén megtérésem folyamata alatt ismertem fel –, hogy **nem egy „személyes” Istenhez fordultunk** szeretetért, hanem a **„mindenség” szívéhez**, ami ma már számomra értékelhetetlen megfogalmazás.

Azon is csak később gondolkodtam el, hogy aki a fényadó tanfolyamot tartja és ehhez a „beavatást” adja, egy **kiugrott pap**, aki már a **második házasságában** él, és nem szent módon.

Godfried Dannels: „Krisztus vagy a Vízöntő?” című könyvében olvastam, hogy a New Age irányzatok nagy megtévesztése az, hogy 90%-ban igazat mondanak, s csak **10% a hazugság, de az a lényeget illeti**. A tömegek számára a 90% elfedi a veszélyes 10%-ot, s az észrevétlenül máris beépül a tudatba.

Mindenesetre engem teljesen elbűvölt a lehetősége annak, amit az ezoterikus könyvek és mesterek sugalltak, hogy előttem nincs lehetetlen, az **Isten bennem van**, az én részem, tehát **én is Isten vagyok**. Éppen ezért mindenható vagyok. Megjártam dr. Bitsey Zsuzsa: „Arkánum Szellemi Iskoláját, ahol ezek a gondolatok napirenden voltak. Ez az iskola Rudolf Steiner antropozófiájára épült, valamint Szepes Mária és Victor Charon filozófiájára.

A fentiek mellett a reinkarnáció tanítása volt a tananyag alapja. Mindezeket hallva mindenki tudatosíthatta magában, hogy saját magát váltja meg életeink sorozatával, s amit elrontott az egyikben, helyrehozza a következőben, s így szépen felfelé araszolva a szinteken, eljutunk Istenhez, jobban mondva visszatérünk Istenbe, aki természetesen itt is egy **személytelen intelligencia tömegként** értendő.

Mindebbe természetesen Krisztust is belekeverték, nem mint élő, egyetlen személyt, hanem mint **„eszmét”**, ami többször is **reinkarnálódott a Földre**.

Annak az embernek, aki csak saját nagyságát szeretné növelni, ezek az ún. „titkos tanok” nagyon jól jöttek! Az **ego növelésére** tökéletesen alkalmasak voltak.

Én nem ismertem a Szentírást és semmit sem tudtam a vallásról. Azon viszont már nagyon csodálkozom, hogy az ún. **„hívő”** keresztény emberek hogyan tudtak az ezoterika csapdájába esni!

Azon sem gondolkodtak el – és akkoriban én sem –, hogyha ezek ezoterikus azaz titkos tanok, akkor miért van velük **tele minden utcai könyvárus?**

Most már tisztán látom, hogy aki Krisztusban hisz, az nem hiheti a reinkarnációt! **Önmagam megváltása** nem fér össze Krisztus kereszthalálával. Amikor tanítványai megkérdik Jézust: *„Hát akkor ki üdvözülhet?”* ezt válaszolja: ***„Embernek ez lehetetlen**, de az Istennek nem. Mert az Istennek minden lehetséges”* (Mk 10,26-27).

Ezek a „szellemi iskolák" nagyrészt a hindu vallásból, valamint a buddhizmusból merítenek, csak „simává" teszik azokat oly módon, hogy ami az eredeti buddhista felfogásban **büntetés számba** megy – mármint az **újjászületés** –, az a nyugati ember számára vonzó lehetőségként van feltüntetve és érzékeltetve.

Ezek után **beleestem a buddhizmus hálójába**, majd a Sant Mat mestereket olvastam. Hogy nem kerültem függő viszonyba e „csodás, **isteni" mesterektől**, az egyedül csak az Úrnak köszönhető, mert én mindent megtettem a **„függő viszonyért"**. Mint igazságkereső embert, mélyen megérintett **Buddha szelíd tanítása**, a **Sant Mat szeretet-hirdetése**. Most már látom a **karma-törvény kegyetlenségét. Nem avatkozhatom be más életébe**, nem segíthetek a rászorulónak, mert az a saját karmája (előző életéből hozott büntetés) miatt szenved, és nem tud megszabadulni, ha én segítek rajta. Ezenkívül a saját karmámat is megterhelem a beavatkozásommal. Tehát: mindenki viselje megadóan, amit a sors rámért. Kilátás: életek sorozatával majd megszabadulhatunk az örök körforgásból és beléphetünk a Nirvánába, ami egyenlő a semmivel, feloldódás az istenségben, személyiségünk elvesztésével.

Most látom, gyermekként mennyivel bölcsebb voltam, amikor a halálról gondolkodtam. 7-8 évesen elképzeltem, hogy ha meghalok, lesz-e, aki azt mondja: én vagyok. Úgy gondoltam, feltétlenül lennie kell valakinek, aki én leszek a halálom után is. Akkor elképzelhetetlen volt számomra, hogy megszűnik a személyiségem. Buddha szerint megszűnik. **Krisztus szerint megmarad. Neki hiszek!**

Nekem ez sem volt elég! Jött az energetikai tanfolyam beavatással, és azt ígérte a vezető, hogy energia szintünket **többszázszorosára emeli**. Háromszor vettem részt a tanfolyamon. Az elméletből ugyan nem értettem semmit, viszont nagyon vonzó lehetőség volt, hogy ilyen nagy energiám lesz. „Mesterünk" elmondta, hogy ezzel **az energiával hegyeket mozdíthatunk el**, de vigyázzunk, **nehogy rosszra használjuk**, mert akár ölhetünk is vele. Nos, ő ehhez képest mindenkinek megadta a beavatást, aki kifizette a 3000.- forintot, és nem érdekelte, hogy az illető erkölcsileg megfelel-e ilyen „hatalmas" energiaszintnek. A vezető az első tanfolyamon még **Rudolf Steinerről** és **Buddháról** „értekezett", a másodikon már **„jézusi csatornát"** is nyitott rajtunk a beavatással, a harmadikon pedig már egyenesen **„Szentháromság csatornát"**, de természetesen mindezt **Buddha erejével** megtűzdelve. Mostanában olvastam ennek a vezetőnek egy programját (amit kéretlenül megküldött a számomra), amiben új tíz parancsolatot ad, és beavatást arra például, hogy ha egy rokonom disznót öl, vagy csirkét vág, az az **én energiámat ne szennyezze**! Sokszor felhívta a figyelmet, hogy **ne legyünk anyagiasak**, de ő ezt magára nem tartotta érvényesnek!

Ezután jött a reiki. Három évig gondolkodtam, míg végül elmentem az **I. fokozatra** (talán az Úr akart megkímélni). Nos, reiki irányzat már több is van, reiki „mesterekkel" pedig már **Dunát lehet rekeszteni**.

A reiki lényege, hogy egy **Usni nevű japán keresztény pap** hosszú böjt és remetéskedés után az égből egy fénysugarat kapott, amit ő reikinek, azaz **isteni erőnek** nevezett el. Kezdetben ingyen adta át tanítványainak ezt az erőt, amivel gyógyítani lehet. Ehhez képest most **többezer forint egy-egy fokozat**, míg a mesteri fok elérése **jelentős összeg, több százezer forint**.

Ennek az „erőnek" semmi köze Krisztushoz, és itt sem beszélhetünk személyes Istenről. Nevezik **kozmikus** vagy **univerzális energiának**. Ehhez természetesen filozófiaként kínálják a **reinkarnációt**. Bátran haladhatunk önmegváltásunk felé a reiki „biztos" útján.

Több reiki mester azért, hogy a keresztény ember számára elfogadható vagy vonzó legyen a reiki (vagy mert maga sincs tisztában vele, hogy igazán mi a reiki), egyszerűen azt tanítja, hogy ez nem más, mint **Jézus energiája**. Ez pedig **hazugság**, mert semmi köze Jézushoz, de még a keresztény ember személyes Istenéhez sem. A félelmetes ebben az egészben az, hogy a „beavatottak" egyáltalán nem tudják, miféle „energia központtal" vannak összekötve, hova torkollik az a csatorna, amit belőlük indít ki a „mester".

Vajon miért olyan gyakori a beavatott reikiseknél, hogy **személyiségzavaruk támad**, néha **erős félelmek**, esetleg **gyilkos indulatok** gerjednek bennük?

Engem a beavatás utáni héten két álmom komolyan figyelmeztetett, hogy valami **nincs rendben**. De én nem akartam hallgatni az álmaimra...

Agykontroll! El voltam **bűvölve** tőle! Most aztán tényleg nincs határ! **Mindenható vagyok!** Ezt az érzést sulykolja az agykontroll. És sokszor **működik**!

Milyen veszélyeket rejt magában? Hát elsősorban az „egonövelő" hatását említeném. A **gőg**, a **kivagyiság** veszélyét! **Nincs szükségem Istenre**, mert én mindent meg tudok csinálni! Kell ennél több? Ráadásul az embereket **úgy manipulálhatom, ahogy akarom**!

Sokan mondják erre: én soha nem avatkozom kérés nélkül senki életébe. Lehet! De minden agykontrollt végzett emberre áll ez? **Ki szűrte meg** a jelentkezőket? Senki! **Aki fizet**, az máris mindenhatóvá válhat.

Volt, aki azt mondta, hogy ő agykontrollal jobban tud imádkozni. Nagyon sajnálom őt, ha csak alfa állapotban tud imádkozni. Az **imában** az a fontos, hogy **Isten meghalljon minket**! Neki ahhoz nincs szüksége a mi alfa állapotunkra!

Már csak egyet említek meg, egy meditációs gyakorlatot, amit **K. Tibor** vezet. Nos, ez első hallásra abszolút **keresztény jellegű**. Krisztusról sok szó esik. Ugyanakkor a **reinkarnáció** itt is alaptétel. Ezenkívül a meditációk jellege olyan, hogy arra ébreszt rá: **én magam tudok üdvözülni, megtisztulni**, meditációban **bármikor az Atya vagy Jézus elé állhatok**, és mindent elintézhetek velük.

Nincs elvárás az emberrel szemben, csak annyi, hogy meditáljon. Ráadásul újabban valami médium **új Miatyánkot** közölt, és **új Szentírás** készülődik, amit természetesen Jézus üzen. **A régit tehát eldobhatjuk!**

Ezeken a meditációkon kinyílnak a **3. szemek**, csodálatos látóképességek születnek, és mindenki megdicsőülve érzi magát önnön nagyságától, hiszen **a poklot is kiürítették**, kiszabadították az ott szenvedőket egyetlen meditáció alatt! Milyen egyszerű és nagyszerű! **Semmi áldozat**, semmi önmegtagadás, **semmi alázat** és egyéb „bibliai blabla" – elég egy meditáció és mindent elérünk.

És majdnem elfelejtettem, de nem szeretném kihagyni Csontos Viliam pszichotronikáját. Ő szellemi **sebészetre** tanítja szintén potom néhány ezerért szintén megszűretlen tanítványait. Emellett ő még azt is megmondja, hogy az illető **milyen régi szellem**, és milyen rangja van az angyalok hadseregében. Volt köztünk olyan, aki az „Isten öreganyja" volt eredetileg. A szellemi sebészet mellett meditációra is futotta, aminek lényege az volt, hogy **űrhajóban ülve**, Kína fölé szállva, kínaiakat kellett lövöldözni. Természetesen a pni-sebészetbe is bele lett keverve az **Atya**, a **Szentlélek**, **Jézus** és a **szeretet**, valamint a **megbocsátás** (90%!).

Megjelent egy Svédországban élő magyar – Zichy Irén – grófnő által megtalált titkos könyv magyarul: „Mózes VI. könyve. Ami a Bibliából kimaradt. Ez elejétől a végéig **szellemek, démonok megidézésének varázsigéit és szertartásait** taglalja. **Úgy elfogyott, mint a cukor.** Az egész félelmetes, de főleg az, hogy a varázslatokhoz mindig **egy fehér galambot kell megölni**, mert annak a vére szükséges hozzá. A keresztény ember elgondolkodhat: számunkra minek a jelképe a fehér galamb?

Szellemi áramlatokból elég ennyi. Lehet, hogy kifelejtettem valamit, de így is túl hosszúra nyúlik már a mondanivalóm.

Ezenkívül végeztem még a kínai klinikán akupresszúra, köpölyözés, moxálás, izommasszázs, csontmasszázs, fülakupresszúra tanfolyamot. Beiratkoztam a klinika 3 éves posztgraduális akupunktúra tanfolyamára, ahová annak ellenére vettek fel, hogy ide csak orvosok járnak.

A gyógyító munka nagyon jól ment, rengeteg betegem volt. Közülük sokat ingyen kezeltem.

Tanfolyamokat tartottam, megválasztottak a **Természetgyógyászok Kamarája Borsod megyei titkárának**. Megszerveztem a helyi csoportot, **előadókat** hívtam meg, szóval keresett természetgyógyász, elismert ember lettem, akinek **éjjel-nappal csörgött a telefonja**.

Jól éreztem magam a bőrömben.

Tulajdonképpen az olvasmányaim és egyes meditációk ébresztették fel bennem a **kíváncsiságot az Isten és Jézus iránt**.

Amikor láttam, hogy nem minden beteget tudok meggyógyítani, kezdtem érezni, hogy itt valami más is van, ami tőlem független!

◆◇◆◇◆◇◆◇◆

Egy ilyen pillanatban hozott össze a „sors" **Antal testvérrel**, aki a Szent Ferenc Kistestvérei Közösségben telepedett le itt Miskolcon. Egy félreértés kapcsán kerültem hozzá. Valaki ugyanis azt mondta nekem, hogy lesz majd egy **gyógyító szeminárium**, amit ő vezet, s hogy nekem, mint természetgyógyásznak, nem árthat, ha ezen is részt veszek. Ez indított hozzá, hogy még több eszköz legyen a tarsolyomban, még eredményesebben gyógyíthassak.

Elmentem hozzá és beszélgettünk vagy két óra hosszat. Jobban mondva én beszéltem össze-vissza, ő figyelmesen hallgatott. Nem látszott rajta, mire gondol. Ő elmondta, hogy indul majd egy **Szentlélek szeminárium**, amire, ha akarom, ő felkészít, hiszen teljesen tudatlan voltam a hitben, és elég torz elképzeléseim voltak.

Szeptemberben elkezdtük az előkészítőt, öten voltunk. Antal testvér remek diplomata, nem várt el tőlünk semmit, nem erőszakolt ránk semmit, észrevétlenül irányított, terelgetett.

Először azt kérte tőlem, hogy a **szeminárium idejére**, ha lehet, **hagyjam abba a munkát**, mert szerinte kiüresítve kell a Szentlelket várni. Kicsit meglepődtem, de a férjemmel megbeszéltem és ő is azt mondta, hagyjam abba a munkát a szeminárium idejére. Én minden beteget lemondtam, abbahagytam mindent, de azzal a tudattal, hogy a szeminárium után folytatom. Ezután a férjemnek, aki **kisiparos**, két hónapig **nem volt munkája, néha ennünk is alig volt mit**.

Én már azon gondolkodtam, hogy újra dolgozni kezdek, de a férjem azt mondta, hogy **ha Jézus kéri ezt tőled**, és te miatta teszed ezt, akkor Ő nem hagy minket cserben. Így is volt. Hamarosan az Úr bőségesen megjutalmazott minket a lemondásért.

◆◇◆◇◆◇◆◇◆

39 évet éltem Isten nélkül! Hogy lehet ezt bepótolni? Neki hála, hogy más is érezte azt az űrt, amit én. Egy kedves idős barátnőm, P. L.-né Marika (aki szintén természetgyógyász) hosszas keresés után szintén rátalált Antal testvérre, aki megérezte bennünk az alakíthatóságot.

Nem írom le ide a folyamatot, ami a megtérésemig vezetett, mert arról könyvet lehetne írni. Hogy milyen megpróbáltatásokon, lelki fájdalmakon, átsírt éjszakákon, felemelő, szerelmes imákon át vezetett az Úr, amíg **mindent feladtam Érte**, amíg **mindent odaadtam Neki**, ami az enyém volt vagy annak hittem. Sok volna leírni, milyen nehéz volt a „sivatagot" átvészelni, de talán még nehezebb volt **elviselni Isten végtelen irgalmát, szere-**

tetét és kegyelmét. Mert nem értettem, hogy Ő meg tudja bocsátani nekem azokat, amiket én magamnak nem akartam!

Most, hogy átadtam az életemet Neki, tudom és érzem, hogy olyan biztonságban vagyok, amilyenben soha senki nem lehet, csak Isten kezében!

A tenyerén hord engem, eláraszt szeretetével, s én csak fürdöm e szeretet ragyogó sugaraiban! A szívébe zárt engem, én pedig Őt, és soha el nem engedem már!

Soha nem hittem volna, hogy Ő így szeret! Soha nem hittem volna, hogy én Őt így szeretem majd, ilyen erős szerelemmel!

S amikor azt mondtam, hogy mindent odaadtam Érte, akkor nem jól mondtam: mert odaadtam a semmit a Mindenért!

Ő már az enyém, és senki nem veheti el tőlem, mint ahogy engem sem Tőle!

Nemrég a Szentíráson keresztül azt üzente nekem az Úr: *„Mert ahogy az öv az ember derekához simul, úgy csatoltam én is magamhoz Juda egész házát – mondja az Úr –, hogy népemmé, dicsőségemmé, dicséretemmé és hírnevemmé legyenek”* (Jer 13,11).

Számomra ez így van, mert nem elég nekem a vasárnapi kereszténység szintje, én egészen az Úrnak adtam magam, az egész életem Vele élem, tudom.

◆◇◆◇◆◇◆◇◆

Mindezekből levonhattam a következtetéseket.

Megengedte az Úr, hogy megjárjam a poklot, de nem engedte, hogy a pokol fejedelme magához ragadjon.

Rossz út az, ahol az ember nem Istent, hanem önmagát keresi. Ez gőghöz vezet, s innen már csak egy lépés, amikor magát tekinti Istennek az ember.

Végigéltem, ezért tudom, hogy a **New Age az ördög eszköze,** hogy a kallódó, Istentől távol levő, ingatag embereket saját uralma alá hajtsa.

Nem győzök hálát adni az Úrnak, hogy Szentlelke vezetésével engem kiragadott onnan, s magához vonzott. Azért, hogy élő hitet adott a szívembe, hogy megértette velem, nem fontos semmi más az életben, csak Őt keresni, Benne élni. Hogy a hibáinkat nem tudjuk egyedül legyőzni, csak Ő adhat ehhez erőt nekünk. De nem is kell erősködnünk ezen, csak Benne élnünk újra és újra!

Megszabadított engem az Úr a fátyoltól, ami elfedte a szemem elől az igazságot. Én rabja és szolgája lettem mindörökre, s az a bilincs, ami hozzáköt: a szeretet.

---

39 évig kellett szűkölködnöm, nélkülöznöm Őt, amíg megértettem: Isten nélkül lehet ugyan élni, de egyáltalán nem érdemes! Mert Nélküle halottak vagyunk, Vele igaz, örök életünk van!

◆◇◆◇◆◇◆◇◆

Hogy az igazság teljes legyen, mindenképpen el kell mondanom, hogy nagyon nagy köszönettel és hálával tartozom elsősorban Antal testvérnek, aki az Úr eszközeként engem Hozzá vezetett, de a Szent Ferenc Kistestvérei és Kisnővérei közösség minden tagjának, akik nagy szeretettel, buzgalommal és odaadással dolgoznak az Úr Országáért!

Juhász Zoltánné, Aranka

„HÁT JÖHET VALAMI JÓ A BÖRTÖNÖKBŐL?”

Ugyan ki gondolta volna, hogy a keresztények világméretű mozgalmának egy börtönből kellett útnak indulnia?

1992 nyarán Detroitban az Országos Cursillo Találkozón vendégül láttuk a Cursillo egyik alapítóját, Eduard Bonnint, aki Spanyolországból látogatott el hozzánk és elmesélte, hogy a Cursillo Mozgalom sok-sok nehézség és kudarc után végül egy börtönből indult el hódító útjára... A Spanyol Akció Mozgalomban egy pár fiatalember nagyon szerette volna megújítani az Egyházat, szerették volna a férfiakat mozgósítani, hogy szálljanak szembe ezzel a kereszténytelen világgal, amelyben a világi javak egyre inkább háttérbe szorítják a keresztény értékeket.

FOLYTATÁS A 17. OLDALON. ➔➔➔➔➔➔➔➔➔➔➔➔➔

MIÉRT KELL? – MIÉRT ÉRDEMES?

Kilenc éve látogatom az egyik pesti elfekvő kórház három kórtermének betegeit. Találkoztam Dante pokolbéli bugyrait megszégyenítő sorsokkal, és számtalan felemelő élményben volt részem. Mindezekből szeretnék felvillantani néhányat.

oooo Egy idős néni, akihez soha senki sem jön látogatóba, kinyitja az éjjeliszekrénye ajtaját és elcsukló hangon mondja: *„Látja kedvesem, ez az »otthonom«... és maga a családom."* Szívszorító magány.

oooo Zsóka, az egykori orvosnő, három diplomás gyermek édesanyja keserves zokogással fogad: *„Itt volt a legkedvesebb, imádott fiam, de csak üzent a portáról, hogy küldjem le, ami megmaradt a nyugdíjamból, ő nem jön fel, mert »büdös« van."* Lélegzet elállító szívtelenség.

oooo Törékeny nénike panaszkodik: *„Még mindig nem jött levél a fiamtól Amerikából. Pedig jó gyerek, biztosan fog írni, de hát sok a dolga, nem ér rá."* A levél csak nem jött, a mama nem tudott tovább várni. Elment.

oooo Van édesanya, aki 15 éve az elfekvők lakója, de a gyermeke jó, ha évente egyszer eljön. Akkor is csak pár percig marad. Nem kérdezi: „mire van szükséged?", „hogy érzed magad?" Nem érzi, hogy a nagybeteg édesanya szíve vérzik a szeretet, a féltés, az érdeklődés teljes hiánya miatt. Ha belegondolunk, azt kell mondanom, hogy Dante fantáziátlan kontár volt a pokolról festett képeivel!

Nekünk, akik megkaptuk azt a hallatlanul nagy kegyelmet az Úrtól, hogy egészségesek vagyunk, látogatnunk kell ezeket a testi-lelki szenvedéstől sújtott embereket, hogy – ha csak szeretetmorzsákkal is – enyhítsük kínjaikat. oooo **EZÉRT KELL!**

oooo Kilenc évvel ezelőtt egy fiatal cigány ápoló mondta: *„Ha látom, hogy valaki a végső stádiumban van, az ágya mellé állok, és elimádkozok egy Miatyánkot vagy az Üdvözlégyet... hogy ne menjen egyedül az Úr elé."* Kilenc év távlatából köszönöm neki ezt a gondolatot.

oooo Eszterke. Egy csodálatos fiatalasszony képét is őrzöm. El kellett halasztania a gyermekvállalást, mert a nagymamát kellett ápolnia, aki – korán elhalt szülei helyett – felnevelte a testvérével együtt. A nagymama kezdetben fáradhatatlanul sétált föl-alá a kórház folyosóján, beszélni nem tudott. Majd bedeszkázott ágyba került. Eszterke majdnem mindennap jött, mosdatta, fésülte, krémezte, babusgatta, ő pedig a szerető gondoskodást csak egy-egy hálás pillantással köszönte meg. Némán távozott, de Eszterke emléke számomra ma is hangos szóval hirdeti a hálás szeretet követendő példáját.

oooo Mindenki utálkozva, félve beszélt egy betegről, aki durva és trágár volt, velem szemben is elutasító magatartást tanúsított. Egyszer végre elfogadott valamilyen gyümölcsöt, és fizetni akart érte. Mondtam neki, hogy nem pénzért, hanem szeretetből hozom. Az addig jobbára csak káromkodó asszonynak kicsordult a könnye: *„Hát engem is lehet szeretni?"* Pár hét múlva arra kért, imádkozzam elő neki a Miatyánkot, mert ő bizony már nemigen emlékszik rá. Ugyanígy az Üdvözlégyet is. Közös imádkozásunk után egy héttel meghalt.

oooo Ilonka deréktól lefelé bénán ült az ágyban, és meseszép hímzéseket készített. Ragyogó színekbe varrta bele félelmeit, fájdalmait, egész tragikus életét. Két terítőt én is kaptam tőle. Lakásomban ma is hirdetik derűjét, a szenvedésbe való belenyugvását, lelki békéjét.

oooo Magdi, az örökké mosolygó parasztasszony a természethez közelálló ember nyugalmával fogadta betegségét. Teste béna volt, de a lelke szárnyalt, arca mosolygott, szeme huncutul villant: *„Csak nem fogom sírva várni a halált?"*

oooo Volt a betegek között egy néni, akit csúnya külsővel, békétlen, durva lélekkel vert meg a sors. Bármit adtam neki, rendre hozzám vágta. Egy alkalommal álltam az ágya mellett, amikor hirtelen borzalmas bűz kezdett terjengeni körülötte, összecsinálta magát. Szagérzékeny lévén úgy éreztem, nem tudok ott maradni, sőt, a kórház tájékára sem jövök többet. És akkor mintha valaki megkérdezte volna tőlem: miért is jársz te betegeket látogatni? *„Amit egynek a legkisebbek közül tesztek, nekem teszitek"* – válaszoltam lélekben. És nem képzelgés, valóban megszűnt a gyomrom háborgása, a gerezdekre szedett mandarint megetettem a nénivel, és ő – mintegy „jutalomképpen" a kitartásomért – életében először nem vágott hozzám semmit.

oooo Új beteg van az egyik kórteremben. Az éjjeliszekrényére tett gyümölcs láttán megkérdi: *„Mivel tudom én ezt viszonozni, hiszen pénzem nincs?"* Csak ennyit mondok: *„A szeretetből hozott gyümölcsért biztosan kitalálja, mit adhat cserébe."* Abban a pillanatban imára kulcsolja a kezét és szája hangtalanul formálja a Miatyánk szavait. Kell ennél „nagyobb fizetség"?

EZÉRT ÉRDEMES! oooo Megtanulod, hogy a siralomházban is virágozhat az önzetlenség, ott is tudnak az emberek a másikra figyelni. (Hányszor kérdezték, hogy van az édesanyám, mi van a vérnyomásommal, nagyon fárasztó napom volt-e!) Minden alkalommal úgy lépsz ki a kórház kapuján, hogy te lettél gazdagabb, te kaptad a többet. Ha csak egyetlen beteg arcára tudsz mosolyt varázsolni ebben a szörnyűséges környezetben, már nem mentél hiába. oooo Ezért, **ÉRTÜK ÉRDEMES!** oooo Én már abba sem tudnám hagyni!

Draskovits Emma

KONFERENCIA A SZABADÍTÓ SZOLGÁLATRÓL SAN GIOVANNI ROTONDOBAN

Előző számunkban Magyar Judit számolt be a nemzetközi gyógyító konferenciáról, amelyet ősszel tartott az ICCRS San Giovanni Rotondoban. Ezután a nagy sikerű rendezvény után sokan ottmaradtak Pio atya városkájában, mert az előző nyomában kezdődött egy másik rendezvény is, amely sokkal rövidebb és szerényebb volt, ám nem kevésbé fontos.

Az International Association for Deliverance (IAD, Nemzetközi Társaság a Szabadításért) szervezte október 7-től 10-ig ugyanitt az Exorcizmus és a Szabadítás Konferenciáját, amelyen hazánkból négyen vettünk részt, de nagy örömünk volt afelett, hogy két vajdasági magyar testvér, egy fiatal káplán és egy fiatal közösségvezető is megérkezett. Az IAD, amely 1993-ban tartotta meg az első nemzetközi találkozót, vallja, hogy *„sürgőssé vált egy a Szentírásba és a hagyományba vetett mély hitre alapozó nemzetközi szervezet létrehozása az Egyházon belül"*. A Kanadától kezdve Írországon és az afrikai Gabonon keresztül Indiáig számos országból összegyűlt résztvevők több hozzászólása, megnyilatkozása, s a beszélgetések alapján kiderült, hogy mennyire élő sok helyen a szabadító szolgálat, mind a papi gyakorlat, mind a laikus imaközösségek révén.

A konferencia elnöke az indiai páter Rufus Pereira volt. Rajta kívül a másik főelőadó Franciaországból érkezett: páter Christian Curty OFM. Rajtuk kívül még egy német hölgy és egy angliai úr, Miles Dempsy, mint laikus szolgálók tartottak rövidebb tanítást.

Az első nap előadásaiban a kinyilatkoztatás alapján hallottunk tanításokat lényeges és alapvető igazságokkal kapcsolatban: a sátán létezése nem csupán egy mitológiai kép a Szentírás lapjain, valóságos szellemi ellenség ő, a hadseregével együtt; Isten teremtménye, Istennek teljesen alávetve, a Megváltó által legyőzve. A Megváltó nélkül az ember nem képes önmagát megszabadítani ettől a bukott angyali világtól, amely szüntelen próbálkozik Jézus Krisztus művének rombolásával, az ember befolyásolása által... Isten maga is a sátánt, az embert szüntelen kísértőt tartja felelősnek első helyen a bűnnel kapcsolatban... A szabadító szolgálat képviseli, magában foglalja a választ az emberiség legnagyobb kérdésére, amely a rossz eredetére vonatkozik... A sátán irigyli, hogy Isten gyermekeivé fogadja az embereket... A megtestesüléskor a sátán számára is kinyilvánult Isten misztériuma, a bukott angyalok csak ekkor látják meg valójában Isten tervét, amelyet az asszony (Mária) által mutat meg... Ez az ellenség szüntelen keresi azt, aki megnyitja magát az ő uralma felé, ugyanakkor leggyakrabban észrevétlen akar maradni (vö. 1Pt 5,8-9). Elhangzott a pontos tanítás arról is, hogy a rossznak három forrása van:

1. **a „testi valóság"** (bibliai értelemben, vagyis az („ó")emberből eredő lehúzó, ösztönös tendenciák);
2. **az „evilág"**, vagyis a közösségi kapcsolatokban fennmaradó és társadalmilag öröklődő téves érték- és cselekvésminták;
3. **a gonosz lelkek működése.**

Az idős és szimpatikus ferences rendi Curty atya többek között beszélt arról, hogy a szabadító szolgálatok tapasztalatai is valószínűsítik a Szentírásban és a szentek által is körvonalazott angyali hierarchiák létét, s ennek megfelelően a bukott angyalok között lehet beszélni rangsorról, amelynek tetején egy „szentségtelen hármasság" állna, a hagyomány szerinti Lucifer, Belzebub, Sátán elnevezésekkel. A megkülönböztetés fontos kérdéseihez is hallottunk tőle adalékokat. Hogy valami Istentől való-e, vagy csupán emberi, vagy betegség az oka, avagy a démonok manifesztációja-e, azt az alábbi jelek segítik eldönteni:

1. **magyarázhatatlanság,**
2. **hirtelenség** (betegségeknél rendszerint van előkészítő szakasz!),
3. **előre láthatatlanság,**
4. **ellenállhatatlanság** (pl. automatikus írás),
5. **hatalom** (tudata, különös megnyilvánulásai).

Valamennyi általánosságban a démoni belépés és kötöttség jelei, járulékai.

Antikrisztusi szellemi befolyás jön létre, vagy van erősen jelen ott, ahol tagadják: Jézus Krisztus

a. **istenségét,**

b. **történetiségét,**

c. **halálát és feltámadását.**

Ezek jellemzők az eretnekségekre, sok szektára a kereszténység kezdeteitől fogva.

Említette azt, hogy a hipnózisnak vitatható következményei vannak, és hogy veszélyes, mert megnyithat a sátánnak. Három szellemi működési területről beszélt:

Az ELSŐ az Isten világa – ez a supernaturális, a valódi „természetfeletti", ahová az ember a földi életében csak a hit által tud „belépni".

A MÁSODIK a paranaturális – Ez alapjában az angyalok és a bukott angyalok működési „helye". Az ember bejuthat ide valamennyire a kegyelem révén. A karizmák

működése, a szolgálatok gyümölcsei a paranaturális világra valók.

A HARMADIK pedig a természetes világunk szintje. A paranaturális szinten a leggyakrabban a bukott angyalok tevékenysége az oka a különféle szokatlan jelenségeknek.

Hangsúlyozottan szólt páter Curty az okkultizmus, a jóslás, a mágia, a jóga, a Zen, a Transzcendentális Meditáció, a rock zene, a szexuális perverziók, az ateizmus, a nácizmus, a sztálinizmus és hasonló messianisztikus álhitek démoni veszélyeiről.

A konferencia másnapján Pereira atya is hangsúlyozta, hogy **a horoszkóp használatával, a tenyér- és egyéb jóslással, boszorkányokhoz járással, különféle varázsló gyakorlatokkal az emberek a családjuk, a leszármazottaik felé is megnyitják az ajtót a gonosz lelkek számára.**

Miles Dempsy előadása kiemelkedett a többi közül. Elmondta, hogy egy szabadító szolgálat előtt a következő kérdéseknek kell felmerülniük:

1. Én vagyok-e az, akinek imádkoznia kell ebben az ügyben?
2. Van-e elég időm erre?
3. Megfelelő helyet kell találni rá. (Szeretettel teli környezet legyen. A démonok nem állhatják a szeretetet. Viszont kedvelik a rendetlenséget, a piszkot. Zárt helynek kell lennie. Legyen feszület, szenteltvíz, exorcizált só, szentelt olaj, szentképek, zsebkendő. Lehetnek üdítő italok, frissítő.)
4. Legyen dicsőítő zene, ének.
5. Legyen összhang a megfelelően választott szolgálók között (ne legyen versengés, ne féljenek, használják a különböző karizmákat, kapjanak eligazításokat a Bibliából, próféciákból).
6. Legyenek háttérimádkozók.

Jellemző esetet mesélt egy illetőről, aki öt éven keresztül hitt a neki készített horoszkópjának, és ezalatt sorban „teljesültek" az előre jelzett dolgok, majd pedig megtért, elutasította a horoszkópot, ami után már semmi sem teljesült ennek a további évekre is szóló horoszkópnak a jóslásai közül; a démon diktálta ennek az embernek, hogy mit fog tenni, s megtérése után már nem tudta irányítani. Az okkultizmus bármely formájával foglalkozónak, ha szabadulni akar:

fel kell ismernie, hogy ez ellenkezik Isten akaratával, azután meg kell bánnia ezt a bűnt, majd pedig határozottan meg kell tagadnia ezt.

Dempsy úr egy műtéthez hasonlította a szabadító szolgálatot. Ennek során először szükség van a helyes diagnózisra, majd felkészítésre (testileg-lelkileg), így a kellő időpontban a műtétre sor kerül, amit specialistának kell végeznie, majd pedig szükség van utógondozásra, csakúgy, mint egy kórházi lábadozás alatt és azt követő további figyelemre, ellenőrzésre, megerősítésekre, stb.

Az előkészítést és az utógondozást végezhetik azok is, akik nem a műtét specialistái.

Elmondta, hogy szerinte hogyan zajlik egy komolyabb szabadító szolgálat:

1. imán, dicsőítésen a hangsúly;
2. a Szent Vér védelme;
3. kérni a Szentlélek kenetét;
4. Szűz Mária;
5. Szent Mihály, őrangyalok;
6. Szent József;
7. a parancs szava Jézus nevében;
8. végül: hála, dicsőítés; megkérjük az illetőt, hogy dicsőítse Istent;
9. hívjuk a Szentlelket, hogy töltse be a helyeket, amik felszabadultak;
10. és lehet imádkozni a szolgálattevőkért, hogy semmi se hasson rájuk.

A szabadító ima összefügg a belső gyógyulásért mondott imádságokkal. Mivel a gonosz lélek „a fájdalmakon keresztül juthat oda az ember életéhez", ezért a szeretet terén történt hiányosságokra oda kell figyelni. Ez egy diagnózis felállításánál, illetve a belső gyógyulásért mondandó imáknál, valamint saját keresztény életünk mindennapjainak feladataként nagyon fontos. A szülőknek pl. a gyermekeik előtt a kifejezett, demonstrált szeretetre kell törekedniük gyermekük és egymás irányában. A gyermekre hatással van az, hogy apja, anyja szeretik-e egymást, ez szükséges számára ahhoz, hogy elhiggye: őt is valóban szeretik...

Mindkét este közös szentmise zárta rendezvény-termünkben az eléggé zsúfolt munkanapot.

A második estén együtt kértük e szentmisében a Szentlélektől a szabadítás adományát egymás számára.

Nagyon örültem, hogy mindez Pio atya sírjának közelében zajlott, így magam zarándoklatnak is felfogtam hosszú utunkat; bizony a program feszessége miatt alig tudtuk elérni, hogy egy magyar szentmisét is elimádkozhassunk közvetlenül Padre Pio sírjánál. De ott hittel imádkoztunk, hogy ő is, aki oly nagy hatalmat kapott Jézustól a bukott angyalok felett, járjon közben mindazokért az Egyházban, akiknek ilyen szolgálatokat kell, vagy kellene végezniük a szenvedők körében, hogy teljesülhessenek és megdicsőülhessenek Jézus szavai és szándékai:

„Hatalmat adtam nektek... űzzétek ki az ördögöket, gyógyítsátok a betegeket, és hirdessétek, hogy elérkezett hozzátok az Isten Országa."

Gál Péter

LEVÉL MINDENKIHEZ!

KEDVES TESTVÉREIM!

Köszönöm a lehetőséget, hogy beszámolhatok az életemben bekövetkezett fordulatról.

Gyermekkoromban vallásos nevelésben részesültem, de a későbbiekben csak a magam életét éltem. Úgy éreztem, nincs szükségem Isten szeretetére – holott a magam módján hittem Benne.

A családom a következőképpen nézett ki: édesapám és dédimamám hívő keresztények. Az összes többi közvetlen rokonom alkoholista.

Sajnos az előző kettő még gyermekkoromban meghalt.

És most következik az, ami Merlin Carothers: *„A dicsőítésben rejlő erő"* című könyvének elolvasása után történt, illetve az ezt közvetlenül megelőző állapotom leírása.

Ezen a nyáron megtértem bűneimből és elfogadtam Megváltómnak Jézust.

Azóta sok könyvet olvastam, köztük *„A dicsőítésben rejlő erő"*-t is. Mielőtt ez utóbbit elolvastam volna, nem értettem, hogy Isten miért engedte meghalni azt a két embert, aki törődött velem, és miért hagyott olyanok között, akik sokszor rám se néztek. Bevallom, ez a gondolat nap mint nap megfordult a fejemben.

A könyv elolvasása közben mindez egyre világosabbá vált. Megértettem, hogy ez Isten tervének a része volt. Hála legyen Istennek! Elfogadtam az összes alkoholista rokonomat és dicsérve kértem Istent, hogy vezesse őket is a jó útra.

Eddig mindenért zúgolódtam, de most már nem teszem. Ha azon kapom magam, hogy valamiért elégedetlenkedek, rögtön megbánom, hiszen tudom, hogy Isten csak jót akar nekem – a rosszban is.

Egyszerűen boldog vagyok – **mindig**! Hála legyen érte a mi mennyei Atyánknak!

Köszönöm ezt a könyvet!

Kérem Isten áldását mindazokra, akiknek a közreműködésével többek között hozzám is eljutott ez a könyv.

Köszönöm Istennek, hogy megtudhattam végre, mi az igazi öröm, és azt, hogy mindennek lehet örülni!

Nemrég még nyomasztó álmaim voltak, ha nagy ritkán apámmal vagy dédimamámmal álmodtam. Tegnapelőtt azonban álmomban együtt nevettem mindkettőjükkel. Tudtam, hogy azért nevetünk, mert most éreztem meg igazán Isten mindenkori nagy-nagy szeretetét. Könnyezve ébredtem, de ezek már az öröm és a boldogság könnyei voltak! **Köszönöm!**

Isten áldását kérem még Mravcsik Istvánra, az Izbégi Szent András templom lelkipásztorára, aki annyi eltévedt embert terel a jó útra!

Szeretettel:

Rebe Józsefné

∞∞∞∞∞∞∞

KEDVES TESTVÉREIM!

Hálámat és elismerésemet szeretném kifejezni e lap megjelentetőinek önzetlen munkájukért és segítőkészségükért!

Úgy érzem, mindig abban a percben jut el hozzánk Isten szava, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Habár Ő minduntalan szól hozzánk, csak mi – gyarló emberi mivoltunkból kifolyólag – képtelenek vagyunk meghallani Igéit a világ hangzavarában.

Tanúságot szeretnék tenni arról, hogyan jutott el hozzám Jézus szava a Szentlélek által, hogy fölemeljen életem egyik legnehezebb és legelesettebb helyzetében.

A Vajdaságban élünk, abban a volt Jugoszláviában, ahol évek óta dúl a véres háború. Akaratunktól függetlenül, sajnos, mi is résztvevői lettünk ennek az embertelen öldöklésnek. A félelem rettegésben tartja az emberek szívét-lelkét. Akkor is így volt, amikor 1991 őszén tömegesen elhurcolták magyarlakta falvaink fiataljait a kelet-szlavóniai frontokra. Rengetegen elmenekültek otthonaikból a katonai behívó elől, itthagyva a családi fészket, s talán örökre itthagyva gyökereiket. Erőszak volt ez! Az embernek a hatalom által való teljes kiszolgáltatottsága. Teljesen össze voltunk törve és előre rettegtünk attól, mi vár ránk, ha behívó érkezik férjemnek. Nem tudtunk dönteni... Részt nem akartunk venni ebben a szörnyű gyilkolásban, de elmenekülni se tudtunk volna. Úgy éreztük, itt kell maradnunk, hiszen Isten ide, erre a helyre teremtett bennünket.

És akkor jött a behívó... Férjem nem vette át, nem írta alá... nem akart elmenni... Megfenyegették és azt mondták, hogy mindenféleképpen el kell mennie... Őrült nagy feszültség és kétségbeesés kerített bennünket hatalmába.

Másnap reggel 9 órakor kellett jelentkeznie a megadott helyen, de mi még mindig nem tudtuk, hogy mitévők legyünk... Egész éjjel virrasztva kértük Istent, segítsen eldöntenünk, mit csináljunk?!

És akkor hajnal tájban, amikor már a félelemtől és a szorongástól teljesen kimerülve elaludtam egy pillanatra, álmomban egy templomból kijövet az egyik közösségbeli barátom egy lapot adott a kezembe. Az írás idegen volt számomra. Jelírás volt, de a címzést mégis el tudtam olvasni. **„Marana Tha"** – szólt a cím.

Akkor még csak nem is hallottam, hogy létezik ez az újság, de az álom fantasztikus erőt adott mindkettőnknek a nehézségeinkben. Hívtuk Jézust, és Ő el is jött. Megfogta a kezünket és azt mondta: „Ha velem jöttök, vigyázok rátok, nem eshettek el."

Férjem mégiscsak elment a frontra, de Jézus mindvégig tartotta a kezét, és nekem is itthon.

Amikor pár év múlva a postás egy újságot hozott, és én megpillantottam a címét, sírva fakadtam a meghatottságtól. Ugyanaz az érzés kerített hatalmába, mint ami akkor, az álmomban. Később tudtam csak meg, hogy magyarországi barátaink révén jutott el hozzánk a lap.

Azóta is nagy öröm számomra, ha megérkezik az újság. Hiszen e lappal is Jézus jön el újra meg újra közénk azzal a szándékkal, hogy megfogja a kezünket és vezessen bennünket, fölemeljen, ha elesünk és életet, szeretetet leheljen testünkbe, lelkünkbe.

Tisztelettel:

Cs. Anna

A karácsony melege érintse meg minden ember szívét! Imádkozzunk, hogy mindannyiunk szívében szülessen meg újra a szeretet!

Az új évben az Úr áldását kívánjuk a vajdaságban élő testvéreinknek, hogy végre megtapasztalják a régóta várt béke örömét.

AZ ÁRONI ÁLDÁS
(Szám 6,24-27)

Áldjon meg téged az Úr!
Áldjon meg téged az Úr,
és őrizzen meg tégedet!
Világosítsa meg az Úr,
az Ő orcáját terajtad,
és könyörüljön terajtad!
Fordítsa az Úr az Ő orcáját rád!
Fordítsa az Úr az Ő orcáját rád,
és adjon békét tenéked!

VEZETŐKÉPZÉS

Mások motiválása

TANÍTÁSI VÁZLAT

- Motiváció elfogadása egymástól
- Táplálni a dicsőítést és a hálát másokban
- Méltányolni mások ajándékát
- Másokat szolgálatba küldeni

A katolikus karizmatikus megújulás korai szakaszában gyakran felkértek engem és feleségemet, hogy beszéljünk a pünkösdista templomokban, szerte Amerikában. Egy különösen emlékezetes estén a pásztor és a felesége üdvözölt minket egy kis vidéki gyülekezet ajtajában. A pásztor ezek után megnyitotta az estét, beszédet mondott, leült a zongorához és ő szolgáltatta a zenét. Később a feleségével együtt magukhoz vették a „szeretet-felajánlásokat" (mi, katolikusok adománynak hívjuk) és mielőtt aznap este elhagytuk volna a templomot, leültek egy asztalhoz és megszámolták a pénzt. A pásztor ezt követően bezárta az épületet, leoltotta a villanyt, bezárta az ajtót és mindannyian hazamentünk.

Ő volt a vezető, a tanító, a zenei felelős, ő volt a felelős a vendégek fogadásáért és ő volt a gondnok.

Nem lepődtem volna meg, ha 45 éves korára teljesen kiég. Ha mégsem, a gyülekezete inkább csökken, mint növekszik.

Olyan volt, mintha a közmondásos „egyszemélyes zenekart" figyeltem volna.

A vezető, a pásztor szerepe nem az, hogy mindent maga csináljon, hanem az, hogy segítsen a többieknek megtalálni szolgálatukat Krisztus testében, Istentől kapott ajándékaik szerint.

Nikol Baldacchino nemrég írt egy cikket az ICCRS hírlevélbe, amelyben megjegyezte, hogy a vezetők négy rossz döntést hozhatnak, ezek közül az egyik, hogy nem motiválnak másokat. Nos, ahogy egyik-másikunk édesanyja kétségtelenül belénk verte, hogy a „jótékonykodás otthon kezdődik", ez vonatkozik mások motiválására is. Mikor mások motiválásáról kezdünk beszélni, vigyáznunk kell a pszichológiai manipulációkra, amelyekkel másokra kényszerítjük akaratunkat. Inkább arról van szó, hogy bátorítsunk másokat az Úr radikális átölelésére és a szolgáló életre. Ezt a fajta buzgalmat nem lehet kényszeríteni, de az lehetséges, hogy ragályos. P. Chautard ezt írta az „Apostolkodás lelké"-ben:

„Ha a pap szent, a hívek buzgók lesznek; ha a pap buzgó, a hívek jámborok lesznek, ha a pap jámbor, a hívek legalább tisztességesek lesznek. De ha a pap csak tisztességes, a hívek istentelenek lesznek. A hívő nép élete mindig egy fokkal alatta van azokénak, akik Krisztusba oltották őket."

Egyetértek Chautard-ral, aki ugyan a továbbiakban kifejti, hogy ez túlzás és nem kell elfogadni javaslatát, aminek azonban van igazságtartalma. Langyos apostolok vagyunk, akik lagymatag tanítványokat képeznek? Sosem fogjuk a parazsat felszítani másokban, amíg a mi életünkben nincs tűz. Így kell értelmezni azt, hogy mások motiválása otthon kezdődik.

A kérdésnek, hogy „én magam motiválva vagyok-e?" nem az a célja, hogy hosszas belső és pszichológiai elemzésbe kezdjek, hogy mi mozgat engem, inkább ez olyan objektív, mint a kereszténység közösségi vetülete. Egyikünknek sem kell ezt egyedül megoldania, és feltételezhetően minden vezetőnek van egy tanácsadója vagy lelkivezetője, aki segít neki abban, hogy **megtalálja Isten szavát és akaratát és életével válaszoljon Isten szeretetére.** Ez az **ELSŐ** módja annak, hogy egy vezető gondoskodjon a helyes motivációról az életében – motiváció elfogadása másoktól.

MÁSODSORBAN, mint tanácsadónak / lelkivezetőnek / koordinátornak / pásztornak (bármilyen címet is adunk a vezetőnek, aki másokat kíván motiválni) **az a feladatunk, hogy segítsünk másokat a folyamatos imádságos életben, amely a dicsőítésre és a hálaadásra koncentrál.** Az imádság, amely megújít, nemcsak kér különböző dolgokat, hanem megénekli az Úr irgalmát és megemlékezik Isten végtelen szeretetéről. Az Evangélium minden szavában Krisztus határtalan szeretete lüktet minden egyes ember iránt. Ez a szeretet valóságos, mély és szenvedélyes. Isten szíve olyan heves szerelemmel szeret minket, hogy néhány misztikus beszélt nekünk az „égő szeretet lángjáról", amely Jézus szívéből kiárad. Minél közelebb kerülünk a Jézus szívéből áradó forró szeretet hullámaihoz, annál inkább lángra kap a mi szívünk is. Minél közelebb kerülünk az értünk égő szeretet lángjaihoz, annál jobban tüzet fogunk magunk is. A mindennapi hűséges imádság visz minket közelebb.

Isten óriási szeretetére ha hálával válaszolunk, az az akarat cselekedete, s emellett mindig dönthetünk. Nemrég szerencsésen megmenekültem egy balesettől egy minneapolisi autóúton. 120 kilométeres sebességgel hajtottam, amikor hirtelen feltűnt egy váratlan forgalmi dugó. Álltak az autók. Rátapostam a fékre, megfaroltam és hajszál híján elkerültem az ütközést. Szerencsére ez történt a mögöttem jövővel is. Idegesen újra indítottam, amikor megindult a kocsisor. Bár ez az esemény arra indított, hogy óvatosabban vezessek, ugyanakkor nagyon meg is rázott. Később, amikor elmélkedtem a napomon, bár tudtam, hogy oltalom alatt voltam az incidens során, mégis úgy éreztem, hogy az uralkodó érzés a félelem volt bennem. Éjjel az ágyban úgy döntöttem, hogy a dicsőítésnek és a hálának kellene uralkodni bennem azért, amit Isten értem tett. Úgyhogy elkezdtem Őt dicsőíteni. A félelmet elnyelte a szeretet.

HARMADSZOR, sosem fogunk tudni másokat motiválni, hacsak nem tanuljuk meg **méltányolni ajándékaikat – és ezt mondjuk is meg nekik**! A jó pásztor soha nem úgy bánik az emberekkel, mint egy nyájjal, hanem mindenkit személyesen ismer, időt szakít arra, hogy kimutassa megbecsülését, hogy személyesen elbeszélgessen, hogy emlékezzen az emberek gyerekeinek nevére és hogy emlékezzen gondjaikra, problémáikra. Az embereket nem a bürokraták és a jó hivatalnokok motiválják, hanem a testvérek, akik szeretik és bátorítják őket. A bátorítás tüzet gyújt az emberekben. A vezető ezt egyrészt megteheti beszédekben, hatásos szavakkal, másrészt azonban személyes kapcsolatokkal, amikor kimutathatja, hogy érdekli, mi történik az emberek életében. Ez tudja igazán bátorítani őket.

Emlékszünk-e az emberek születésnapjára? Találunk-e alkalmat arra, hogy tiszteletünket fejezzük ki főleg az egyéniségükért, de azért is, amit csinálnak? A Dicsőítés Népe Közösségben, ahova tartozom, rendszerint felköszöntjük egymást kis csoportokban, a szüle-

tésnapokon és más alkalmakkor. Nem gondoljuk, hogy bárkinek úgy kelljen meghalnia, hogy az emberek oda ne mennének hozzá, hogy kedves szavakat mondjanak róluk, olyan szavakat, amelyek felemelőek, bátorítók, motiválók. A vezetőknek erősíteniük kell az életet, és lehetőséget kell találniuk, hogy dicsérjék az embereket hűségükért, jelenlétükért, fáradhatatlanságukért, szolgálatukért (akár lelki, akár világi) azért, hogy helyesen alkalmazzák ajándékaikat, stb.

NEGYEDSZER, az a vezető, aki a legjobban motivál másokat, megtanulta **a szolgálatba küldés művészetét.** Krisztus testében nem mindenki kapott arra hívást, hogy apostol, pásztor vagy tanító legyen, de mindenki megkapta azt az ajándékot, amit Isten szánt neki. Ezeknek az ajándékoknak a koordinálása és előhívása azt jelenti, hogy az embereknek igazi felelősséget adunk és munkatársaknak tekintjük őket. Ha valaki felelősséget kapott egy területért, a vezetőnek el kell ismerni ezt a felelősséget, és úgy kell dolgozni vele, hogy az valóban bátorító legyen, hogy az illető növekedni tudjon azon a helyen és abban a munkában, szolgálatban, ahova Isten hívta. Ebben a helyzetben nem arról van szó, hogy mások éppen csak csinálnak valamit helyettem, mert én túl elfoglalt vagyok, hanem az az ő feladatuk lesz. A megosztott felelősség nemcsak megkönnyíti a terhet, ahogy erre a Kivonulás 18 is emlékeztet, hanem gyakorlóterep a leendő vezetőknek. Azok a vezetők, akik másokat motiválnak, Isten Országának jövőbeni építéséhez járulnak hozzá.

MEGVITATANDÓ KÉRDÉSEK

a. Mint vezetőknek, van-e mindannyiunknak tanácsadója, lelkivezetője, aki motivál minket?
b. Hogy lehet jobban táplálni a hálaadó lelkületet azokban, akiket vezetünk?
c. Szánjatok most időt rá, hogy meghatározzátok egymás ajándékait.
d. Tekintsétek át a csoportotokban levő szolgálatokat. Ugyanazok az emberek végeznek mindent? Milyen feladatot lehetne másnak adni? Vizsgáljátok meg a többiek szükségleteit és ajándékait és hívjátok őket is szolgálni.

Kevin Ranaghan

(Az ICCRS engedélyével közöljük.)

„HÁT JÖHET VALAMI JÓ A BÖRTÖNÖKBŐL?"

FOLYTATÁS A 10. OLDALRÓL.

A helyi börtön káplánja különös kéréssel fordult hozzájuk: jöjjenek vele most rögtön, mert holnap kivégeznek két fiatal fiút és azok szóba se akarnak állni a káplánnal, hátha nekik, világiaknak sikerül a halálraítéltek szívéhez szólni. Nagyon megijedt az a két fiatalember, akiket a káplán éppen otthon talált, mert egyikük se látott még börtönt belülről, de imádkozni kezdtek és végül is elfogadták a meghívást. A két halálraítélt már órák óta kártyázott a börtönőrökkel, mocskos vicceket meséltek és a padlón pornó újságok hevertek szanaszét.

A két fiatalember közül az egyik Eduard Bonnin volt, akinek megengedte a börtönigazgató, hogy ő és a társa elfoglalhassák a börtönőrök helyét. Sokáig hallgatták a vicceket, barátságosan beszélgettek a halálraítéltekkel, és azok a végén egészen felengedtek velük szemben. Akkor Bonnin így szólt hozzájuk: *„Fiúk, van hozzátok egy nagy kérésem nekem meg a barátomnak! Van valami, amit csak ti tudtok elintézni!"* – Azok nevetni kezdtek: *„Te nem tudod, hogy mi holnap lógni fogunk." – „Arra akarlak kérni, hogy szóljatok értünk egy pár jó szót az Úristennél, mert ti pár óra múlva a színe előtt lesztek! Van nekünk egy nagyszerű tervünk, annyi jót lehetne vele tenni, és nem bírjuk beindítani! Minden próbálkozásunk kudarcba fulladt! Kérjétek meg az Urat, hogy segítsen nekünk ebben a dologban! Látjátok, mi nem tudjuk, mikor fogunk az Úrral találkozni, még a pápa se tudja, de hogy ti holnap reggel látni fogjátok Őt, az egészen bizonyos!"* Azután Bonnin részletesen elmesélte, hogy mi mindent remél ő a Cursillótól, és hogy miért nem akar a dolog beindulni. Beszélt Jézus nagy nagy szeretetéről, irgalmáról, a mennyországról és a megbocsátásról, és hajnal felé a két halálraítélt meggyónt, a káplán misét mondott, és együtt mind megáldoztak. Amikor kivezették őket a bitófa alá, Eduard Bonnin ott térdelt velük, a kezüket fogta, ők pedig Bonnin keresztjére tették a másik kezüket, amíg a hóhér a nyakukra erősítette a kötelet. A két fiú közül az egyik azon a hajnalon írt még a családjának egy levelet. Leírta, hogy a siralomházban találkozott Jézussal, és most békében fog meghalni, miután meggyónta a bűneit és megáldozott. Kérte, bocsássanak meg neki azért a sok fájdalomért, amit okozott és hozzátette, hogy még soha nem volt így tele a szíve szeretettel, mint most.

Ez a kivégzés 1949 január 28-án történt, az első Cursillo után egy pár nappal.

Ike Griffin

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

EVANGELIZÁCIÓS ISKOLÁK

Az elmúlt évtizedben a Karizmatikus Megújulás egyik gyümölcse az evangelizációs iskolák elszaporodása volt, amelyekben megtanítják és továbbképzik a világi híveket az Evangélium terjesztésére.

Az Evangelizáció 2000 szerint mintegy 1100 ilyen iskola van a világon. Egyedül Afrikában, 54 országban 100 található és Dél-Amerikában, csak Brazíliában több mint 300.

Az iskolák különféle formában szerveződhetnek, attól függően, hogy a résztvevők milyen háttérrel rendelkeznek és ki az intézmény vezetője. A főleg közösségek által, fiataloknak szervezett iskolák bentlakásos rendszerűek és négy hónaptól egy évig terjed a képzési idő. A teljes munkaidőben dolgozó felnőttek számára szervezett iskolákban a képzés esetleg csak esténként, hétvégeken és ünnepnapokon folyik, ezek lehetnek egyházmegyei vagy plébániai szintűek.

A különböző evangelizációs és továbbképző kurzusok között lehetnek átfedések, különösen azoknál, amelyeket különböző közösségek vezetnek, és amelyekben saját karizmájukról, evangelizációs technikákról és alapvető egyházi tanításokról adnak elő.

Nagyon fontos az a segítség, amelyet az iskolák egymásnak nyújtanak. Úgy tűnik, sok iskolát egy nevesebb másik iskola végzett hallgatója nyit meg, és ezek a nem hivatalos kapcsolatok fennmaradnak. Az egyik legjelentősebb a Nemzetközi Katolikus Evangelizációs Program (NKEP), amelyet két máltai testvér, Henry és Mario Cappello kezdeményezett tíz évvel ezelőtt.

A felekezeten kívüli Fiatalok a Misszióért (Youth with a Mission) tapasztalataira építve kidolgoztak egy három hónapos, bentlakásos továbbképzési kurzust, amelyet követően a résztvevők a gyakorlatban próbálhatják ki, amit a programban tanultak, utcai evangelizáció, tánc, dráma és tanúságtétel során.

Ma az NKEP-nek állandó bázisa van Máltán és Németországban. Európán kívül Afrikában és Új-Zélandon is segítettek beindítani iskolákat. Számításaik szerint az elmúlt évtizedben 50000 embert képeztek világszerte.

Ez a példa jellemző más esetekben is. Általában nagyon kicsi, alázatos kezdet, talán fél tucat hallgatóval, amelyből Isten óriási műve fejlődik ki fokozatosan, néhány ember elkötelezettsége következtében.

Az évek során különböző programok fejlődtek ki és tökéletesedtek a próbák és a hibák, tévedések fölismerése által, miközben megpróbáltak egyensúlyt találni az intellektuális, szellemi és gyakorlati képzés között. Az egyik legnépszerűbb a mexikói José H. Prado Flores iskolája, amely nemcsak egész Latin-Amerikában terjedt el, hanem Európában is.

A bentlakásos iskolák különösen alkalmasak arra, hogy a résztvevők jellemét összecsiszolják, alakítsák – kicsit úgy, mint régen a szerzetes rendekben. Nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy gyakorlati szolgálat, kétkezi munka árán szolgáló szívet alakítsanak ki, hogy megtanítsanak igaznak és nyitottnak lenni a személyes megosztás által, hogy a hallgatók hajlandók legyenek eltűrni a fizikai megpróbáltatásokat és növekedjenek a fegyelmezett imaéletben. Így még azoknak is hasznára válik a képzés, akik soha nem fognak teljes munkaidőben evangelizációs szolgálatot teljesíteni az Egyházban, hogy szilárd hitű világi katolikusokká váljanak és szolgálni tudják az Urat ott, ahol éppen élnek.

Az Evangelizáció 2000 felelős az ACCSE 2000 tevékenységéért. Ez a Katolikus Evangelizációs Iskolák Koordinátorainak Szövetsége, amely esetenként találkozókat tart és a tagok tanítások és egyéb anyagok által segítik egymást. *(Informálódni lehet: 00192 via Boezio 21, Róma. Tel: 39(6) 687 3288.)*

Kristina Cooper

▽▽▽▽▽

EGY EVANGELIZÁCIÓS ÉLET

Nikol Baldacchino az ICCRS Tanács Dél-Európáért felelős vezetőségi tagja. Különös kegyelmeket kapott az evangelizációhoz és nagy tapasztalata van e téren.

Nikol Baldacchino 1954-ben született a Mediterrán tengeri kis szigeten, Máltán, ahol régi és mély hagyománya van a katolikus hitnek. Szülei hitüket gyakorló, jó keresztények voltak. A reggeli szentmisén való részvétel és az esti rózsafüzér napi tevékenységük közé tartozott. Nikol feleségül vette Máriát, három lányuk van.

Tinédzser éveiről Nikol azt mondja: *Jó tanuló voltam az iskolában, ígéretes diáknak tekintettek. De a dolgok kezdtek rosszul menni 15 éves koromban. Apám egy baleset során meghalt 42 éves korában. Ez mély és súlyos hitbeli válságot okozott. Nem tudtam megérteni, hogy a szerető Isten hogy engedhet meg ártalmas dolgokat az életemben."*

Isten irgalmával kapcsolatos kérdései elvezették addig, hogy lázadni kezdett Isten ellen és minden ellen, ami

Vele kapcsolatos. Ez a lelki elidegenedés nagy ürességet hozott az életébe.

„Bár kívülről olyannak látszottam, mint egy normális, boldog fiatal, a bensőmben kutattam valami után, ami értelmet ad az életemnek. Kipróbáltam a zenét, a társasági életet, alkoholt, de minden hiába. Életemnek ezen a kritikus pontján meghívtak egy fiatalokból álló imacsoportba, az első karizmatikus csoportok egyikébe a szigeten. Ott találkoztam az Úrral! Nem valami látványos jelen vagy csodán keresztül, nem is egy Lélektől ihletett beszéd által, hanem a szeretet és együttérzés által, amellyel ezek az emberek körülvettek. Kedvességük és megértésük engedte nekem megtapasztalni, hogy Isten szeretet és csupa irgalom... Néhány imaösszejövetel után imádkoztak értem a Szentlélek-keresztségért. És Isten valóban megjelent! Tudom, hogy Isten ereje betört az életembe. Az volt a terve velem, hogy legyek a gyermeke, a szolgája."

Néhány hónappal később Isten arra használta Nikolt és Máriát, leendő feleségét, hogy kezdjenek egy imacsoportot Nikol plébániáján. Később ez a csoport része lett az Isten Dicsősége Közösségnek. Ez egy elkötelezett közösség, amelynek hivatása az imádás és az evangelizáció. Ehhez a közösséghez tartozik a Nemzetközi Katolikus Evangelizációs Program, egy világi misszió, amely evangelizációs iskolákat tart fenn a világ különböző részein. Nikol 15 évig tagja volt a máltai Nemzeti Szolgálati Bizottságnak. Az elmúlt 8 évben teljes munkaidőben szolgál és vezeti a Megújulási Irodát. Ez az iroda konferenciákat és vezetőképző tanfolyamokat szervez, és egy máltai magazint publikál. Hálózati központként fogja össze a különböző karizmatikus csoportokat, közösségeket és más megújulási mozgalmakat az egyházmegyében. 1994-ben csatlakozott az ICCRS Tanácsához, mint Dél-Európa felelőse. Nikol Európa és Afrika több országában szolgált. Különösen az evangelizációról, a szentségi életről, Isten imádásáról és a közösségi életről szóló tanítás érdekli.

Nikol megjegyzi, hogy a karizmatikus megújulás egy erő az Egyházban, amely segít helyreállítani és újjáéleszteni a mély imádságos lelkületet és Isten imádását. Ezen felül a Szentlélek-keresztség megtapasztalása segít, hogy teljesebben megéljük a keresztény testvériséget. ♦

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- A Lélek és Élet Alapítvány a **IV. Karizmatikus Kongresszuson** elhangzott tanításokból és imádságokból külön kiadványt készít, ezért nem közöltük mostani számunkban ezeket.
- A **IV. Karizmatikus Kongresszus videóját** reméljük januárban már tudjuk árusítani. Ez egy egy órás, az egész napról készült összefoglaló kazetta lesz.
- Kedves olvasóinknak szeretnénk hírül adni, hogy három könyvet jelentettünk meg november-december hónapban: **Rev. Robert DeGrandis, S.S.J.: A nyelvek adománya, Benedict M. Heron, OSB: A katolikus karizmatikus megújulás, Paulette Boudet: Ez nem a te harcod...** – Az első kettő tanító-magyarázó jellegű (100.-- 100.- Ft). A harmadik pedig egy remek életrajz arról, hogy egy mai írónő hogyan találta meg életének fordulatát és örömét a Szentlélek által...
- **A sokak által keresett Utolsó óra** című könyvet újra megjelentettük, kapható az Emmausz irodában, az Új Ember, az Ecclesia, stb. boltjaiban (500..-Ft).
- Kérjük, hogy az **újságelőfizetéseket** (díja változatlan) mielőbb küldjék el az olvasók, hogy ne legyen fennakadás. Ha címváltozás történt, szíveskedjenek ráírni a csekk hátoldalára, hogy hova küldjük az újságot, mert előfordult, hogy más volt a feladó címe, mint ami kimutatásunkban szerepelt... Némely esetben sajnos a postán elveszik 1-2 szám, kérjük egy lapon értesítsenek, ha nem érkezett meg, ebben az esetben újra küldjük.
- **Linda Schubert** március 15-től 17-ig látogat el hozzánk, programját legközelebbi számunkban közöljük.
- Örömmel értesítjük olvasóinkat, hogy meghívtuk a **Linn atyákat** február 27-től Budapestre. Közelebbit majd szórólapokon fogunk közölni, mert a program még nincs pontosan rögzítve.
- Február első hétfőjén kezdődik újra az **Élet a Lélekben szeminárium**. Gyülekezés a pesti Ferences templom külső folyosóján. Lehetőleg katolikusokat várunk és pontos megjelenést kérünk. Ugyancsak februárban kezdődik a **Linn: Gyógyító szeminárium**, az első foglalkozástól kezdve. Akit érdekel, este fél hétkor ugyancsak a Ferenciek terén a külső folyosón gyülekezzen és együtt megyünk át egy szomszédos épületbe.

ISTENTŐL MEGÁLDOTT BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK KEDVES OLVASÓINKNAK!

— 70,-Ft —

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából ›› 2

Bert Ghezzi: Evangelizálni személytől személyig ›››››››››››› 3

Juhász Zoltánné: Átadtam életemet az Úrnak! ››››››››››››››› 7

Ike Griffin: „Hát jöhet valami jó a börtönökből?" – I. ›››› 10

Draskovits Emma: Miért kell? – Miért érdemes? ›››››››››››› 11

Gál Péter: Konferencia a szabadító szolgálatról ››››››››››››› 12

Levél mindenkihez! ››› 14

Kevin Ranaghan: Vezetőképzés – Mások motiválása ›››››› 15

Ike Griffin: „Hát jöhet valami jó a börtönökből?" – II. ››› 17

A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei ››› 18

Szerkesztői üzenetek ›› 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

— M A R A N A T H A —

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az AGROPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Tóth László
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992